

Po té co jsem jel v roce 2023 na malém skútru do Chorvatska tak jsem se rozhodl takovou cestu opakovat i příští rok a už jsem začal přemýšlet kam. Rozhodl jsem se pro sever Itálie a hledal jsem cílovou destinaci. Kombinoval jsem data z bookingu a z map. Rozhodl jsem se pro Aquileiu, která je stejně vzdálená jako Crikvenice, tudíž na vzdálenost by to mělo být podobné a má také nedaleko ostrov, na který se chci také podívat stejně jako na Krk loni. Dále jsem uvažoval kudy a kde přespávat, při posledním stanování na divoko jsem moc vyspaný nebyl, ale dobrodružné to ale bylo. Nakonec jsem se rozhodnul zvolit kemp, opět jsem podle bookingu a volných kempů volil které, několikrát jsem to musel změnit a nakonec jsem se rozhodnul pevně. Ale na jaře tohoto roku 2024, jsem měl na skútru nehodu a šel do totálky, tady to už vypadalo, že se moje cesta neuskuteční. Nakonec jsem si pořídil skútr nový a to Vespu Primavera 125 red. Mít Vespu bylo můj dávný "sen". Objevil se však problém se startováním po delším stání a tak byla několikrát na servise. Problém se ale nevyřešil ale mě cesta na tolik lákala, že jsem se rozhodnul to risknout. Na nachystání jsem měl jen tři dny, protože mi právě volali ze servisu, že si ji mohu vyzvednout, kdyby zavolali ale o pár dnů později, tak bych jet nemohl. Začal jsem nejprve řešit úložný prostor, nainstaloval jsem zadní kufr, ale to bylo málo. Pokusil jsem se nainstalovat boční tašky, které jsem měl na skútru předchozím, ale ty možné nainstalovat nebylo ani po úpravě. Nakonec se mi zdálo reálné, použít jen jednu z těchto tašek a pověsit ji na přední háček před nohy. Po té jsem řešil kudy pojedu, zvolil jsem Rakousko a Slovinsko jet po dálnicích a tak jsem si pořídil patřičné "známky". Také jsem řešil pojištění. Tak a začalo chystání věci, vycházel jsem ze seznamu z poslední takové jízdy, něco jsem přidal ale něco jsem musel i hodně proškrtat protože úložného prostoru bylo nemnoho. Hodně mě mrzelo, že nemohu vzít zrcadlovku, což se později ukázalo jako nedostatek větší než jsem čekal. Spoustu věcí jsem nemohl zdokumentovat v kvalitě, jakou jsem si představoval.

Cesta do prvního mezipřistání:

Vyrazil jsem 6:45. Směr Vídeň, Grac, a do Lublaně. Waze navigovala perfektně, s přestávkami na tankování spojené s krátkým odpočinkem (cca 10 min) jsem do cíle dorazil v 16h. Po uvedení osobních údajů a zaplacení daně nasledovala sklénka výborného vína. Po té mi paní určila místo pro stan, ukázala toalety a koupelnu. Zabydlel jsem se, převleknul poptal jsem se kde je nejbližší obchod a vyrazil jsem si nakoupit něco na mls, jídlo jako takové jsem sebou měl, a také mě zajímaly místní ceny, které se ukázalo, že jsou úplně stejné jako u nás. Po návratu do kempu jsem prohodil pár slov se sympatickým párem z anglie ale moje úroveň angličtiny není ještě na takové úrovni, abych se rozpovídal na tolik, jako česky. Za chvíli se stmívalo, nasledovala večere a hygiena. Začali atakovat komáři, jeden mi obsadil i stan, ale brzy jsem jej zlikvidoval. Ráno, když jsem se vzbudil, a jak se začalo rozednívat, začal jsem se pomalu a v tichosti chystat na odlet. Naplánoval jsem další mezicíl a to Predjamski grad na Slovinsku.

Cesta do cíle:

Ráno jsem vyrazil v 7:45 a u hradu jsem byl za hodinu. Udělal jsem foto a při odjezdu jsem zjistil, že jsem přijel v dobrý čas ještě před otevírací dobou, která byla v 9h. Nasledoval plán dalšího mezicíle, jelikož check-in byl v cíli od 15h tak bylo rozhodnuto, volil jsem další mezicíl - Benátky. Cestu tam ale provázelo několik nepředpokladatelných problémů. Začalo to vypínáním všech aplikací v mobilu včetně navigační aplikace kvůli přehřátí telefonu. V Itálii bylo opravdu velmi, velmi teplo. Takže jsem dělal přestávky, ale bylo to za chvíli neúnosně často, tudíž jsem odpojil nabíjení, snížil jas displeje a rozeplnul pouzdro telefonu, aby mohlo teplo více odcházet. To nakonec pomohlo. Cesta byla asi přes milión kruhových objezdů, v Itálii jsem byl asi jediný co dodržoval rychlost ale nakonec se povedlo a míjel jsem ceduli Venezia. Za chvíli jsem vpravo viděl pěkné místo na parkování motocyklů tak jsem tam zajel. Zrovna tam přijel i jeden italský týpek, tak jsem se jej zeptal, zda je parkování zdarma a řekl že ano. Zaparkoval jsem skútr, zamknul a plánoval jsem, že se půjdu na ty Benátky podívat. Ale bylo kolem poledne a opravdu úmorné teplo, proto jsem se nakonec rozhodnul udělat jen pár fotek a jet se ubytovat. V cíli

jsem trochu bloudil a ptal se, ulice byla správně ale žádné číslo domu 2, pouze 3 a 4 atd. Nakonec jsem musel zavolat pronajímateli a ten za mnou zpozaroha přišel. Nejprve mi ukázal kam zaparkovat skútr. Po té chtěl občanku a zaplatit daň. Ukázal mi opravdu opravdu prostorný a luxusní přízemní byt plně vybavený, až jsem zprvu nevěřil, že to celé mám pronajaté jen já. Po vybalení začal průzkum okolí, prvně, kde budu nakupovat a něco si také zrovna nakoupit. Vyrazil jsem se stylovou taškou Vespa. Po prvním nákupu, který byl zanedbatelně dražší než v ČR, jsem si otevřel radler a dal si relax. Mrknul na internet a telefonoval jsem si se známými, rodinou a přáteli. Na netu jsem hledal možné zajímavé cíle v okolí. Za chvíli se začalo zatahovat, foukat, ale jako vychřice, do hodina přišla bouřka která byla celou noc. Ráno už byl jen ranní déšť, který vydržel asi do 8h. Jelikož to ale vypadalo, že každou chvíli může začít pršet znovu, rozhodnul jsem se pouze pro průzkum místa ubytování. Našel jsem další obchůdek a zajímavý kostel. Vrátil jsem se na byt, pojedl jsem, podíval se na radar, kde bude menší pravděpodobnost deště a podle toho jsem zvolil cíl kam si zajedu, bylo to úpatí hor na severu s názvem Maniago. Byl to krásný pohled na obzoru, kdy jsem se pomalu blížil k horám, které byly stále blíž a blíž, jaké jsem nikdy neviděl, tak vysoké a strmé. V cíli na náměstí jsem udělal foto a mrknul na to, co je zajímavé v okolí, měl tu být hrad. Naladil jsem tedy tentokrát mapy.cz a dal je navigovat. Cesta vedla směrem nahoru na horu. Byla z části asfalt a štěrk, hodně klikaté a náročné, ale říkám si, bude to určitě stát za to. Za chvíli navigace vykřikla voala, dorazili jste do cíle. Jenomže hrad nikde, pouze stromy a tráva. Tak jsem se podíval na jinou navigaci a ta mi hrad ukázala úplně někde jinde. Poblíž jsem ale objevil alespoň zajímavou kapličku. Jelikož se začalo zatahovat, rozhodl jsem se vrátit do ubytování, cesta tentokrát vedla trošičku jinak a tak jsem potkal zajímavý kostel a vinice. V protisměru jsem také potkal mladého itala tlačícího enduro a našťavanou jeho holku. Zastavil jsem a zeptal jsem se ho, zda mohu pomoci. Na což mi odpověděl, že benzínka je už kousek tak že ne ale že moc děkuje. Po návratu do ubytování následovala svačina, hygiena, postel :-). Následující ráno bylo ráno posledního dne zde, jak tento den využít? No přece se musím vykoupat když jsem u moře, řekl jsem si. Takže jsem vyrazil na nejbližší pláž, která je na ostrově Grado. Zde jsem se trochu chvíli motal, protože jsem vjel do jednosměrky špatným směrem, ale nakonec jsem se vymotal. Objevil jsem parkoviště pro motorky tak jsem to tam zapíchnul a nedaleko se sprchoval týpek. Tak jsem jej zeptal zda je parkování free a i pláže, které jsem viděl cca 100m odsud. Říkal že jo a to byla skvělá zpráva. Úplně luxusní písečná pláž se spoustou mušlí a krásně čistou vodou. Zde jsem strávil nějaký čas, který jsem nesledoval a následně jsem relaxoval v altánku u pláže. Naplánoval jsem si také další cíl na tento den, a byla to vyhlídka Vedetta Italia. Po projetí asi tisíce kruhových objezdů jsem dorazil do cíle, který mě svým krásným výhledem vyrazil dech. Parkoval zde nějaký mladý borec, který se na mě usmíval a kývnul, tak mu říkám Hello. Nakonec jsme se dali do řeči a ukázalo se, že je to francouz, který cestuje v podobném stylu jako já, ale autem a v něm i přespává. Ptal se kde je Česká republika, později říkal, že tam nikdy nebyl, že byl všude okolo ale tam ne. Podali jsme si ruce a rozloučili s tím že už pojedou. Ale najednou se sem přiřítily dva motorkáři. Jeden na Forze a druhý na staré Vespě. Tak sem svůj odjezd pozdržel a čekal, jestli budou chtít komunikovat. Zprvu jsem je pozdravil mávnutím, za chvíli přišli, byli to starší týpci, a začali se vyptávat. Že odkud jsem, z Česka? Opravdu? A to jsi zde na dovolené a dovezl sis skútr? Říkám že ne, že jsem na něm přijel z Brna přes Rakousko a Slovinsko. V ten moment přestali na chvíli mluvit a nevěřicně koukali. Jeden mi povídá, že mohu být na sebe pyšný, a že je moje Vespa krásná. Tak jsem mu řekl, že každá Vespa je krásná a že i ta jeho. Ptal se na objemu a max rychlost. Říkal mi, že jeho Vespa je take 125 primavera, ale 30 let stará. Také se ptal kolik v Brně stojí pivo, že tam byl před 24 lety. Později jsme se s úsměvem rozloučili, poplaciali mě po rameni, podali si ruce a řekli Ciao! Po návratu z vyhlídky jsem šel obejít ještě místní historické artefakty včetně zbytků římských sloupů, bylo to krásné a potkal jsem i pěkné mladé italky :-). Po návratu na byt jsem už plánoval cestu zpáteční a klasika svačina hygiena, mrknout na net a spát.

Cesta do mezicíle nazpět:

Následující ráno jsem si vše dobalil, pozametal a po shlédnutí srážkového radaru

jsem se rozhodnul i nazpět jet po dálnicích. Vyrazil jsem chvíli po sedmé. Cesta byla zprvu pohodíčka, ale později začalo pršet a byl jsem nucen vyjet exitem z dálnice a obléct si výbavu do deště, která se ukázalo, že je proti dešti neprůstříelná. Cesta vedla množstvím tunelů, v jednom úseku do strmého kopce, kdy i kamiony jeli 50kmh a já s plynem na max 65kmh, ale nakonec tu byl konečně Grac a jel jsem do hor na sever od něj. Až jsem myslel, že jsem v cíli tak jsem zjistil, že tady navigace Waze zklamala, protože adresu neznala, pouze ulici, což byla asfaltka nekolik kilometrů dlouhá. Začalo tedy bloudění a hledání, nakonec mi správnou adresu ukázaly mapy.cz. Ale stále jsem neměl vyhráno, vjel jsem do objektu otevřenou bránou a nikde nebyla ani noha ani žádná cedule, zvonek... Tak jsem opět musel volat, zprvu mi týpek řekl, že jsem asi na špatné adrese, že mě nevidí, později mě ale našel. Ukázal mi místo na stan a vzal si moji občanku a já se zabydlel. Následně jsem šel k bazénu kochat se výhledem na hory, bylo to úchvatné. Něco jsem pojedl a šel se projít a prozkoumat okolí. Potkal jsem neobvyklé motýly, rostliny a traktor FORD. Po návratu jsem se opět kochal a uvažoval, že si zaplavu, ale jelikož se zatáhnulo, tak jsem do bazénu nešel. Tu slyším, že týpek ubytovává někoho nového. Tak jsem se podíval a vidím, že tu už nejsou jen krásné hory, ale čoveče, přijely dvě mladé krásné studentky, které mluvily plynule anglicky. Tak si v duchu říkám, hmmm, ty budou z Anglie, to si asi moc nepokekáme, v ten moment slyším, jak jedna říká "Brno", zvolal jsem "Brno?" :-0

Od tohoto momentu to bylo veselejší. Pronajímatel donesl víno a pilo se a povídalo. Také jsme řešili, že je blízko zajímavý vodopád a já se tedy snažil zjistit kde je, s tím, že bych si tam ještě zašel nebo zajel. Na druhý den ráno jsme se ale domluvili, že půjdeme všichni a já tak posunul odjezd až na odpolední čas. Dali jsme ještě koupačku v bazénu, snídani, projížďku na Vespě a potom jsme vyrazili. Procházka byla úžasná i její cíl, holky pokračovaly ještě jinam, ale já, jelikož jsem věděl, že cesta domů může trvat až 6 hodin, tak jsem se rozloučil a šel zpět směr camp. Jenomže jsem asi někde špatně zatočil, protože jsem namísto u intersparu vylezl na silnici vedoucí z neznámo kam do neznámo kam. Tak a teď babo raď, v pravo nebo vlevo? Zkusil jsem v pravo a za pomoci navigace jsem se nakonec vymotal. V kempu jsem si naložil věci, napil se a pojedl.

Cesta domů:

Po té jsem vyrazil v 14:30 směr Vídeň, Mikulov a domů. Ze začátku dost času zabralo vymotání se z hor, kde jsou úzké a klikaté silničky, na jedné jsem navíc potkal traktor. Po najetí na dálnici to už svištělo jako blesk. Snažil jsem se být doma co nejdříve, abych nejel za tmy a nebo aby mě nepřepadnula večerní ospalost. Takže jsem měl jednu jedinou přestávku a to cca 5 minut, kdy jsem natankoval a dal si loka vody. Ve Vídni jsem kolem 17h chytil kolony, které mě zdržely asi 15 minut, ale pak to frčelo, doma jsem byl v 19:30, sice fyzicky unavený ale jinak úplně happy z krásné dovolené.